

ΜΗΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, 'Αριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.—

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μόνον ὅλην τὴν σειρὰν τοῦ **Λυκογιάννη**, ὡς καὶ τὸ τέλειον μυθιστόρημα τοῦ **Μποῆμ**, οἱ **Ἐμποροὶ τῶν Ἑθνῶν** καὶ τίποτε ἄλλο.

Η ΕΛΛΑΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἡ θέσις εἰς ἣν περιήλθον καὶ καθεκάστην ταχῆ βήματι προβαίνουσι τὰ ἐν Ἀνατολῇ, ταράσσουν τοὺς ὕπνουσ τῶν Ἑσπερίας καὶ τῶν τοῦ Βορρᾶ διπλωματῶν, καὶ ἕνεκα τούτου ὀφείλουσι ὅ τε βασιλεὺς ἡμῶν καὶ ἡ κυβέρνησις αὐτοῦ νὰ διατηρῶσιν ἄμμε Λυγκέως, καὶ νῦν Θεμιστοκλέους ἐπὶ τῶν ἐν Ἀνατολῇ, ὅπως μετὰ περισκέψεως καὶ μεγίστης συνέσεως διαχαρᾶξωσι τὴν ἑθὺν, ἣν ὀφείλει νὰ βαδίσῃ ἐν Ἀνατολῇ ἢ Ἑλλάς, ὀδηγούμενοι ἐκ τῆς ἱστορίας, καὶ ἐκ τῶν ἤδη ἐν Ἑσπερίᾳ καὶ ἐν Ἀνατολῇ τεκταινομένων, καθόσον ἐκ τῶν δύο τούτων γνωστῶν παραγόντων εὐρίσκειται ὁ ἄγνωστος, ἦτοι τὸ ἐν Ἀνατολῇ μέλλον.

Ἐσχάτως ἐγγύωρια καὶ ξένα δημοσιογραφικὰ τινὰ ὄργανα ἀφορμὴν λαβόντα ἐκ τῆς πρὸς τὸν βασιλέα ἡμῶν ἐπισκέψεως τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας, διέδωσαν ὅτι μεταξύ Βουλγαρίας καὶ Ἑλλάδος ἐτέθησαν βάσεις τινὲς πρὸς συμμαχίαν καὶ πρὸς ἄρσιν τοῦ θρησκευτικοῦ σχίσματος, καὶ συνεπῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἔφερον διαφόρους κρίσεις κατὰ πολὺ ἀφισταμένους τοῦ ἀληθοῦς καὶ βεβαίου, οὐχ ἦττον λαβόντες ἐκ τούτων ἀφορμὴν ἡμεῖς ἐπιχειροῦμεν ἤδη νὰ ἐκτυλιξώμεν θέμα λίαν ζοφερὸν καὶ ἀκανθῶδες ὡς ἐκ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, καὶ καταστῆσωμεν εἰ δυνατόν προσεκτικὸν τὸ ἔθνος καὶ τὴν κυβέρνησιν.

Ὅ,τι ἕκαστος πολιτικὸς σκεπτόμενος δύναται αὐθαρῆ νὰ συλλάβῃ εἶνε τούτο: ὅτι βλέπουσα ἤδη ἡ Ῥωσσία τὴν οἰκτρὰν τῆς Τουρκίας κατάστασιν ἀπ' ἐνόσ, καὶ τὸν σκοπὸν ἀπ' ἐτέρου τῶν δυτικῶν δυνάμεων προσπαθουσῶν νὰ συνδέσωσι τὴν Ἀνατολὴν διὰ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν μετὰ τῆς Ἑσπερίας, ὅπως ἐκ τούτου ευκολώτερον καὶ ταχύτερον ἐπιτυγχάνωσι τὴν ματαίωσιν παντός Ῥωσικοῦ κατακτητικοῦ σχεδίου, προσπαθεῖ διὰ παντός τρόπου νὰ ματαίωσῃ τὰ σχέδια ταῦτα, ἀλλ' ἢ Τριπλῆ τῆς Ἑσπερίας συμμαχία καὶ ἢ

προσπάθεια τῆς Τουρκίας τοῦ νὰ προσχωρήσῃ πρὸς αὐτὴν ἐτάραξαν λίαν τὸ νευρικὸν τῆς Ῥωσσίας καὶ τῶν πανσλαβιστικῶν ὀργάνων αὐτῆς σύστημα, καὶ ἕνεκα τούτου ἤδη ἡ Ῥωσσία προσπαθεῖ διὰ παντός τρόπου νὰ κατορθώσῃ τὴν συμμαχίαν τῶν ἐν τῷ Αἴμῳ, τῇ Ἰλιρικῇ Χερσονήσῳ, καὶ τῇ μεσογείῳ κειμένων λαῶν πρὸς ἀπόκρουσιν δῆθεν τῆς ἐκ τῆς Ἑσπερίας πρὸς τὴν Ἀνατολὴν ἐπιδρομῆς, πράγματι δὲ πρὸς χρῆσιν προπουργίου τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ῥωσικῶν σκοπῶν.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ὀφείλει ἡ Ἑλλάς ν' ἀπέχη ἀπὸ πάσης συνεννόησεως μετὰ τῶν ἐν λόγῳ κρατῶν καὶ νὰ προσέξῃ πολὺ ὅπως μὴ ἐπιπέσῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν στηθεῖσαν πλεκτάνην, ὡς πολλάκις ἄλλοτε ὑπέπεσε καὶ ἠνέφξεν ἀνιάτους πληγᾶς, καθόσον τὰ κράτη τοῦ Αἴμου καὶ ἰδίως οἱ Βούλγαροι οὐδεμίαν αὐτοφυῆ συναίσθησιν ἐθνισμοῦ ἔχουσι, διότι οὐδέποτε ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπῆρξαν ἔθνος αὐτοσυντήρητον καὶ ἡμερον ἀπεναντίας αὐτοῖ τε καὶ οἱ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν φαινόμενοι ἠγεμόνες αὐτῶν ὑπῆρξαν λησταί, ἄρπαγες, φοβεροὶ ἐπιδρομαῖς, οἵτινες ὠφελοῦμενοι ἐκ τοῦ παρηκμακῶτος Βυζαντινοῦ Μεγαλείου ἐπιπτον ὡς ὄρνεα πειναλέα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ποτὲ μὲν εἰς Μακεδονίαν, ποτὲ δὲ εἰς Θράκην, καὶ ἄλλοτε ἀλλαχοῦ ἐλήστευον δηλοῦντες καὶ καταστρέφοντες πόλεις καὶ κώμας· ὥστε τὸ ἤδη ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ κυκλοφοροῦν δόγμα τῆς πανσλαβιστικῆς ἐνώσεως ὑπάρχει ὡς φήμη ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν κατ' ἀλλοτριὰν παράδοσιν, καὶ οὐχὶ ὡς αἰσθημα ἐν τῇ ἑαυτῶν καρδίᾳ καὶ διανοίᾳ, καὶ πᾶν ὅ,τι ἐν αὐτοῖς ἐνεργεῖται καὶ πράττεται εἶναι ἔργον Ῥωσικόν, συντελοῦν εἰς τὴν Ῥωσικὴν πατροπαράδοσιν. Ἐπομένως οὕτως ἐγόντων τῶν πραγμάτων ἢ Ἑλλάς συμμαχοῦσα μετὰ τῶν Σλάβων οὐδὲν ἔχει νὰ ὠφελῆθῃ, πρῶτον μὲν διότι τὰ συμφέροντα εἰσὶν ἀντίθετα ὡς ἐρρέθη ἀνωτέρω, δεύτερον τὸ Σλαβικὸν στοιχεῖον εἶναι ὑπὸ ἐπιτροπείαν, καὶ οὕτω οὐδὲν οἰκείον πολιτικὸν σχέδιον ἔχει, οὔτε αὐτοβουλίαν κέκτηται, ἀλλ' ἄγεται καὶ σύρεται δύνειν νευροσπάστων, ἐπομένως πᾶσα μετὰ τῶν αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων τυχὸν συνενόησις ἀποβαίνει ἄνευ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος ὡς πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ συμφέροντα, καὶ τρίτον ἢ Ἑλλάς συμμαχοῦσα μετὰ τῶν Σλάβων θ' ἀπομακρυνθῆ ἐκ τοῦ φυσικοῦ αὐτῆς συμμάχου, ὅστις εἶναι ἡ Εὐρώπη, ἥτις ἐστὶ βεβιασμένῃ ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀνάγκης ἐκούσα ἄκουσα νὰ συντρέξῃ τὴν Ἑλλάδα ἐν Ἀνατολῇ, πρῶτον μὲν διότι γινώσκει κάλλιστα ὅτι εἰς οὐδεμίαν τῶν μεγάλων δυνάμεων θὰ ἐπιτραπῆ, ὡς προεῖρηται, ἢ κατάληψις οὔτε τῆς

Μακεδονίας, ούτε της Θράκης, ούτε της Κωνσταντινουπόλεως, αί δε διαδόσεις περί καταλήψεως της Θεσσαλονίκης υπό της Αυστρίας είνιν έωλοι, καθόσον δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθή, διότι καταλυθησομένης ποτέ της Τουρκικής δυναστείας καθίσταται αδύνατος ή κανονική διαίρεσις της λοιπής Μακεδονίας, της Θράκης και Κωνσταντινουπόλεως υπό διοικητικήν και πολιτικήν εποψιν, υπάρχουσας εν Θεσσαλονίκη της Αυστρίας καθό μεγάλης δυνάμεως, και ούτε αυτή ή Αυστρία δύναται βραδύτερον να ευχριστηθή με μόνην την Θεσσαλονίκην, και ούτε είναι δυνατόν εν αυτή να έχη ήσυχίαν, έφ' όσον ή λοιπή Μακεδονία, ή Θράκη και ή Κωνσταντινούπολις κανονισθώσιν άλλως (έν ύποθετή, έννοείται ότι καθίσταται εύκολος ό κανονισμός αυτών υπό πολιτικήν και διοικητικήν εποψιν), άλλως τε έν τοιαύτη περιπτώσει ή Αυστρία φυσικώς θα αντιμετωπισθή άφευκτως μετά της Ρωσίας, ήτις διά πάσης θυσίας θέλει αντιταχθή κατά των σχεδίων της Αυστρίας, της οποίας τά θεμέλια ίστανται επί τριπρόχου άρματος έτοιμου έν εύθέτω ώρα να διασπασθί. ώστε ως προς την Αυστρίαν ύφ' έκαστέρας τας έσώψεις ούδεις κίνδυνος ύπάρχει προς τά ελληνικά συμφέροντα, καθόσον μάλιστα γενικώς πιστεύεται ότι ή τε Αγγλία και Γαλλία ούδόλως θα συναίνεωσι εις την παρά της Αυστρίας κατάληψιν της Θεσσαλονίκης, δι' ούς άνερέραμεν άνωτέρω λόγους.

Αεύτερος λόγος ότι ή Εύρώπη αναποφεύκτως θα έμισχύσθ την Ελλάδα είναι ότι καλώς έπίσταται ότι οι Έλληνες άνεκαθεν ύπάρξαν έθνος φιλελεύθερον, και φιλόανθρωπον, εις θ άπασα ή Εύρώπη βάρβαρος ούσα από των αρχαιότατων χρόνων όφείλει τον έαυτης πολιτισμόν, την φιλοσοφίαν, την ήθικάν μόρφωσιν και την άγαθοεργίαν, ένώ οι Σλάβοι καθό φυλάι Σκυθών, Τατάρων, και Μαγγόλων άείποτε ύπάρξαν βάρβαροι και άποτρόπαιοι έπιδρομέις επί της ανθρωπότητος, πολύ δε μάλλον ήδη, ότε όπισθεν αυτών ίστανται και ένεργει μεγάλη δύναμις άγουσα και φέρουσα αυτούς προς έπιτέλειον ιδίων αυτης σκοπών, ώστε ή Εύρώπη είναι παπεισμένη ότι διά να ύπάρξη ήσυχία και πρόοδος έν Ανατολή πρέπει να ένισχυθί όπως διέπει αυτήν το Έλληνικόν στοιχείον, ως έχον την συναίσθησιν ιδίου έθνισμού και αυτοδιοικήσεως, και δυνάμενον υπό άριστους άρχοντας να μορφώσθ και έκπολιτίσθ άπασαν την έν Ανατολή ανθρωπίνον λειτουργίαν.

Και τρίτος λόγος είναι ότι ένισχυομένου του Σλαβικού στοιχείου, ένισχύονται και κραταιούνται οι Ρωσικοί σκοποι προς πραγματοποίησιν της πατροπαράδοτου αυτών ιδέας, ής ή πραγματοποίησις θέλει ένισχύσει την Ρωσίαν ώστε επί της κεφαλής της Εύρώπης να έπισείη ένάστοτε την του μεγάλου Πέτρου σάβην, ένώ διά τις ένισχύσεως του ελληνικού στοιχείου ούδέν έχει να φοβηθί, διότι τούτο ούτε κατακτητικόν σκοπούς δύναται να εξασκίση, ούτε εις ίσχυράν τινα δύναμιν δύναται να παραδώσθ την έαυτου έπιρροήν και να καταστή όργανον των σκοπών αυτης, όπεναντίας δε και ίσχυρόν έν Ανατολή στοιχείον ό ελληνισμός θέλει φέροι την ίσορροπίαν έν Ανατολή και προαγάγει τον πολιτισμόν και την βιομηχανίαν, στοιχεία άπερ θέλουσι παγιώσιν έν Εύρώπη την ταχέως ειρήνην και εύμερίαν, καθότι δύ οίσι τά έν Εύρώπη σκάνδαλα της άεννάου άνισυγίας και παραχλές, ή Αυστρία, και ή Τουρκία, ή μόν ως έν των συγκροτούντων τον φαινόμενον έθνισμόν αυτης στοιχείων, ή δε ως έκ του θρησκευτικού φανατισμού και των πατροπαράδοτων προλήψεων, δεν δύναται να εξαμοιωθώσι και αδελφοποιηθώσι μετά των έν Εύρώπη λοιπών κρατών, και ένεκα τούτου άπαυτών των

δύο δυναστειών εξέρχεται πάσα πολιτική ραδιουργία και διαφθορά των ήθών.

Ένεκα των άνωτέρω λόγων όφείλει ή Ελλάδα πρώτον να απέχη από πάσης συνεννόησεως μετά των λαών του Αίμου, και δεύτερον να έχη τό έαυτης όμμα ήνωγμένον προς τά έν Ανατολή, και έτοιμην την νεύσιν του όμματος εις κίνημα, προς δε την Έσπερίαν όφείλει να στηρίξη την έαυτης πεποιθισιν και προσδοκίαν, και προς αυτήν άκόμη την Γερμανίαν, ήτις μέχρι τέλους δεν θα φανή έγθρά προς τά συμφέροντα του ελληνισμού, δι' ούς άνωτέρω εξεθέσαμεν λόγους, ώστε ήδη ύπάρχει άπαραίτητον και λίαν κατεπείγον εις τό ελληνικόν έθνος και ιδίως προς τον βασιλέα και την κυβέρνησιν όπως εις τας κυριώτερας της Ανατολής πόλεις και πρό πάντων έν Κωνσταντινούπολει άποσταλώσι ως αντιπρόσωποι του έθνους και της βασιλείας άνδρες νοήμονες και διορατικοί δυνάμενοι να εξιχνιάζωσι τά πάντα έν Ανατολή και να καθιστώσιν ένήμερον και προβλεπτικήν την κυβέρνησιν εις πάσαν ένέργειαν κατά λόγον των έν Ανατολή τεκταινομένων, καθόσον έν αυτή άλλα λέγονται και άλλα έν τω κρυπτώ τεκταινόνται.

Λοιπόν, κ. πρωθυπουργέ, ή έν Ανατολή κατάστασις των πραγμάτων είναι τοιαύτη, ώστε σοι έπιβάλλεται τό καθήκον και ή ύπαρξοσις, έν άνήκεις να είσαι πράγματι άξιος της Ελλάδος πρωθυπουργός, ν' άνεύρης τους καταλλήλους διά τας περιστάσεις τού ας άνδρας, και να πέμψης αυτούς έν Ανατολή ως αντιπροσώπους του έθνους, διότι ό,τι δύναται πολλάνκις να κατορθώσθ μία εύφυλα και έξερα και διορατική διάνοια, δεν δύναται μυριάδες στρατού να τό κατορθώσωσι, και ένεκα τούτου πάσα πατρική και σώφρων κυβέρνησις όφείλει να διακρίνη τά κεφάλαια εκείνα, τά όποια δεν έπιτρέπεται να διατίθενται ως κομματικά ροσφέτια, διότι άφροσύνη τό μεγαλείον και την ύπαρξιν του έθνους, και συνεπώς την αξιοπρέπειαν και την ίσχύν αυτης της κυβερνήσεως, έπομένως, κ. πρωθυπουργέ, φανού διορατικός εις τας παρούσας περιστάσεις και διάγνωσησόν τό έν Ανατολή εικονιζόμενον μέλλον, όπερ δεν ίστανται πολύ μακράν, και εκλεξόν τά κατάλληλα ήθικά στοιχεία εκείνα, άτινα θα δυνήθωσι να πέ φωτίσωσιν εις την έν καιρῶ έτοιμασίαν των υλικών δυνάμεων, και να πέ έχωσιν έτοιμον έν τη καταλλήλω ώρα προς άπόλαυσιν του θριάμβου, όστις άνωπερθέτως θα πέ καταστήσθ δημοσιώτατον ούχι διά λόγων, αλλά δι' έργων, και συνεπώς οι σταυροί σου και οι ταινίαι σου θα χρησιμεύωσι ως τό στήθος σου και πράγματι παράσημα και άριστεία έθνικα, και ούχι ήδη όσπερ στολισμός δεσποινίδων τε και μαιρκίων σοι χρησιμεύωσι.

Λεων. Λεονάρδος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Έν τῷ χθεσινῷ Αίῳτι εις τό Β' άρθρον των περι Μακεδονίας αξιολόγους δημοσιευομένων υπό τό στοιχείον Ε. άνεγνώμεν και τά εξής, του λόγου προκειμένου περι διαφόρων θρησκευτικῶν προπαγανδῶν : « Η εξ Αγγλίας συντηρούμενη, έν δε Θεσσαλονίκη έδρεύουσα υπό τον ιεραπόστολον Κρόσβινκ, και τις εις Γερμανίας και Έλβετίας συντηρούμενη, έν δε Σέρραις υπό του γνωστῷ Δ. Μαρούλη αντιπροσωπευμένη, πιστιθενται την διάδοσιν του προτεσταντισμοῦ διά της παιδείας, άλλ' άστοχοίσι του σκοπού των, διότι τά όργανα αυτών φαίνονται προαιρούμενα τον υλικόν

υπερ έαυτων προσηλυτισμόν του υπερ των μισθοδοτούντων αυτους πνευματικῶν » Λυπούμεθα πολύ διότι ό μετα τόσας έμβριθείας τά της θέσεως ήμων έν Μακεδονία έν τῷ Αίῳτι γράφων κ. Ε. και μετά τοσούτου εθνικού πόνοῦ τας καινονοστογίας των ξένων προπαγανδῶν άποκαλύπτων, ακριβῶς ήβηλσε να βάλῃ πικρόν βέλος κατ' εκείνου περι του όποιου και ό ίδιος έσμέν βέβαιοι ότι έχει καλλίστην ιδέαν, ως της υπερτάτης παιδαγωγικῆς εύφυίας, ήν έγέννησεν ή κατά Θράκην και Μακεδονίαν εθνολογική κίνησις της τελευταίας δεκαπενταστίας. Είνε αληθές ότι περι του κ. Δημητρίου Μαρούλη, του ένθουσιώδους τούτου εξ Ηπειρου παιδαγωγού, του μορφώσαντος έν Σέρραις τους μόνους διδασκαλιστάς, διδασκάλους ούς δεν ειχεν ιδῆ εως τότε ούδεμία ελληνική κοινότης, συνελήφθησαν και διεδόθησαν ύπόνοιαι και φημι ως προτεσταντιζόντος; υπό ανθρωπαρίων τά όποια όφθόνος καθίστασι γονιμώτατα εις συκοφαντίας, άλλ' έγκαίρω τό ψευτούρασμα έσχίσθη και τώρα ό κ. Μαρούλης άπολαίει πλήρους έμπιστοσύνης και του Πατριαρχείου και του Συλλόγου ένταύθα, ως ό μόνος αρχιπαιδαγωγός όστις ήνωσε ως χρυσόν μετ' άργύρου ελληνισμόν και όρθοδοξίαν και άποστέλλει κατ' ένιαυτόν δεκάδας μαθητῶν του άριστευόντων διου και αν διδάσκωσι και έμυτευόντων αίσθημα αληθῶς θρησκευτικόν, ιδέας ελληνικῆς και γνώσεσι τας στεροτάται. Αληθές έπίσης εινε ότι ό κ. Μαρούλης εγκαταλείφθηκε παρά των Έλλήνων, ως εγκαταλιμπάνονται πάσαι αι αληθείς αξίαι, εξήτησε την συνδρομήν των ξένων, Γερμανών τε και Έλβετῶν και Γάλλων και ήγόρευσε και ένθεουσίασε και προεκάλεσε νέον φιλελληνισμόν, μακεδονικόν φιλελληνισμόν, χωρίς να τους ύποσχεθῆ ούτε έν ψυχάριον να προτεσταντίσθ άλλ' αν οι ύποσχηρίζαντες τά εκπαιδευτήρια του κ. Μαρούλη έκρυστον κατά φρένα και τον μύχινον τούτον πόθον, τί προς τόν Μαρούλην και τί προς ήμας ; Ο κ. Μαρούλης δεν ειργάζετο έν τῷ φωτί ;

Οι διδασκαλιστάι του δεν περιορίζονται εις την Μακεδονίαν μόνον, άλλ' άπανταχῶ της ευρωπαϊκῆς και ασιατικῆς Τουρκίας. Ούδεμία δε ούδε πόρρωθεν ούδ' έγγυθεν συνελήφθη ύπόνοιαι έκτροχιάσεως του θρησκευτικού του εθνικού καθεστῶτος. Πέρουσιν άκόμη ό Σύλλογος ένταύθα, διαλυθέντος του διδασκαλείου, έπρόκειτο ν' αναθήσθ τό έν τριτον των μαθητῶν προς μόρφωσιν θρησκευτικῆν και παιδαγωγικῆν. Εις δε τά αρχεία του ύπυργείου των εξωτερικῶν δύναται ό κ. Ε. να άνεύρη τους σφοδρότερος υπερ Μαρούλη επαινους. Υπήρξε λοιπόν άδικος συμπεριλαβῶν μεταξῦ των ξένων προπαγανδιστῶν τον ελληνορθόδοξον Μαρούλην, τον μόνον έν τῷ διεκρυσταλλῶθη άμυγή; ή παιδαγωγική μακεδονική ιδέα. Έλπίζομεν ότι αι κρίσεις ήμων αυται θέλουσιν έκτιμηθῆ υπό του σοβαροῦ άρθρογράφου του Αίῳτος, όστις έν των μελημάτων του πολιτικού του βίου αναμνηρίστω; έχει πρό πολλού την ελληνικήν διάσωσιν της Μακεδονίας.

Ευτυχῶς μετά των Επιτροπῶν των Έλλήνων της Βουλγαρίας συναπλήθον εις περιοδείαν άνά την Θεσσαλίαν και οι Επιτροποι των Έλλήνων του Πόντου, όπως σπουδάσωσι και αυτοί τά μέρη και ιδώσι του κυρίως δύναται μετ' επιτυχίας να εγκαθιδρύσωσι γεωργικῆς άποικίας, αν και οι Τραπεζούνται είναι και βιομηχανοι, ήτοι κτίσται, αν δεν άπατώμεθα, χαλκεις και διάφορα άλλα εξασκουσιν επαγγέλματα. Η κυβέρνησις όφείλει έν μεγάλῳ να προτατεύσθ την μεταναστευτικήν κίνησιν, διά να έχη άποτέλεσμα. Και τό άποτέλεσμα εσται διττόν' άφ' ένός αύξησιν γεωργικῶν βραχιόνων και άφ'

έτέρου αύξησιν λογγῶν. Συγκινημένοι μάς έλεγον οι έπιτροποι των περιξ της Βάρνης Έλλήνων ότι και γαιας αν δεν τοις δώσωμεν, τους υίους των θα τους στείλουν έδῶ εις τό στρατιωτικόν. Έν Θεσσαλία πολυς κάμπος της Λαρίσσης μένει άκαλλιεργητός. Έχομεν άρα ανάγκην γεωργῶν. Προς δε ύπαρχουν τόσα έλη τά όποια άποξηραίνόμενα θα προσενέγκωσιν άφθονίαν άροσίμων γαιῶν εις τους μετανάστες. Τοιαυτα είναι τά έλη του Νεζερου, καθῶς και τά μεταξῦ Τρικάλων και Λαρίσσης έλη. Απο τούδε δε εξητήθησαν παραχωρήσεις προς άποξηραίνωσιν. Δυνάμεθα ούτω πως και τριακοντακισχιλίους και πεντηκοντακισχιλίους και διπλασίους άκόμη άνδρας γεωργούς και άνδρας όπλίτας να προσελκύσωμεν. Και θα άμαρτήσθ ή Κυβέρνησις, και θα άμαρτήσθ ή Βουλῆ, έν μη δώσωσι γῆν και εθισμόν εις αδελφούς κινδυνεύοντας να χάσουν άμφοτέρα εις αντιθέτους άκρας του Εύξεινου.

Έν τῷ χθεσινῷ φύλλῳ της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως έδημοσιεύθη Βασιλικόν διάταγμα, δι' οῦ έπιτρέπεται εις τον κύριον Α. Λεονάρδον, ύποπρόξενον γραμμακτέα του έν Κετίνη Πολιτικού Πρακτορείου της Ελλάδος να δαχθῆ και φέρῃ τό άπονεμηθέν αυτῷ παράσημον των Ταξιαρχῶν του τάγματος Δανιήλ του Ι' υπό του ήγεμόνος του Μαυροβουνίου. Συγχάριμεν τον φίλον κ. Λεονάρδον επί τῷ ψηλαφητῷ τούτῳ δείγματι της ιδιαιζούσης προς αυτον εύνοίας και άγάπης του ηρωϊκού άρχηγού των Μαυροβουνίων, οῦ την Ιστορικῆν χώραν έγνωρίσεν ήμιν έν λεπτομερείᾳ διά τῶν Μαυροβουνιωτικῶν του ό προσωρινῶς διατρίβων ένταύθα κ. Λεονάρδος.

Μία προτεσταντική κηδεία των σημερινῶν φύλλων μάς ύπενθυμίζει την άλλην πάλιν αυτην άσχημίαν των θερινῶν παριλισίων κέντρων του περιπάτου και της αναψυχῆς, έννοούμεν τό προτεσταντικόν Νεκροταφείον στημένον εκεί εις την γωνίαν του Βασιλικου Κήπου, εις τό πλευρόν του Γυμναστηρίου, επί των νότιων των θεάτρων, αντικρῦ των ξενοδοχείων, έκ παραλλήλου με τό Στάδιον. Οτε τό πρώτον ώρίσθη ό τόπος εκείνος Νεκροταφείον, αι μὲν Αθηναί ειχον εϊκοσакисχιλίους ψυχῆς πληθυσμόν, οι δε κυβερνῶντες αυτά; δεν έβλεπον πέραν της μύτης των. Τώρα οτε τά παριλίσια είναι συνέχεια της Πλατείας του Συντάγματος, Νεκροταφείον έντός Πλατείας είναι φοβερόν οξύμωρον. Και άλλου, και έν Λονδίῳ άκόμη συνέθησαν τοιαυτα, προεκτάσεις δηλαδή οδῶν ή περιπάτων διά μέσου Νεκροταφείων, τά όποια άνεσκάπτοντο και μετεφέροντο άλλαχού. Τούτο πρέπει να γίνῃ και διά τους σεβασμίους άγγλικανούς νεκρούς. Και διά πολλους άλλους λόγους, και διά τον σπουδαιότερον, ότι και εξ επιδημιῶν άποθνήσκοντες διαμαρτυρόμενοι θάπτονται εκεί, όπως έγινε πρό ολίγων μηνῶν με εύλογιῶντας. Τώρα όμως έργεται ή σκέψις, που ν' αποταθώμεν ; Εις ποίαν αρχήν ; Διότι, άνθεμά μας ! αν μπορέσαμεν ποτε να διακρίνωμεν τας δικαιοδοσίας αυτάς του ύπουργείου, της νομαρχίας, της άστυνομίας και του Δήμου. Ας άποτανηθώμεν λοιπόν εις τον φίλον κ. Λομβάρδον, όστις δεν πιστεύομεν να έχη τόσην τρυφερότητα εις τους Αγγλους νεκρούς, άρου δεν ειχεν εις τους Αγγλους ζώντας.

Έχομεν και έβραιογαμικῆς στρατιωτικῆς. Εξ Αρτης μάς γράφουσιν ότι ό διοικητής του λόχου του μηχανικού κ. Παναγιώτης Πετιμεζῆς άπήγαγεν εκουσίως την Έβραϊαν τό

γένος Νινέταν Βακάρ, μεθ' ἧς εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐρωτικώτα-
τας σχέσεις. Δὲν ἔχομεν νὰ πούμε τίποτε, διότι ἀδύνατα καὶ
ἀνεξερευνήτα τὰ τοῦ ἔρωτος.

Τὴν Κυριακὴν λοιπὸν τρίται ἐν Ἀθήναις γυμναστικαὶ ἐ-
ξετάσεις τῶν δύο Βαρβακείων ὑπὸ διευθύνοντα ἐξεταστὴν
τὸν κ. Τερπέζην. Βεβαίως οἱ φίλοι καὶ αἱ φίλαι θὰ εὐρεθώ-
μεν πάλιν ἐκεῖ.

Ἡ Γεωργικὴ Ἐκθεσις τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ διοργανίσῃ
τὸν Σεπτέμβριον ἢ ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπίων ἀνεβλήθη διὰ
τὸ προσεχὲς ἔτος συμβουλῇ τῆς Κυβερνήσεως, ἧτις ἐνέκρινε
μὲν τὴν ἰδέαν ὡς ἀρίστην, ἀλλὰ ἔνεκα τῶν δημοτικῶν ἐκ-
λογῶν, ἐπειδὴ ἡ συλλογὴ κυρίως τῶν ἐκθεμάτων θὰ ἐγί-
νετο διὰ τῶν δημάρχων ἐνόμισε καλὸν τὴν ἀναβολὴν ἵνα μὴ
ναυαγήσῃ ἢ πρῶτον ἐκθεσις.

Ἐν Φαλήρῳ πάλιν σκηναὶ διπλωματοκρατικαί.—Τί
μέκτυιάσεις ἐστὶ;—Τέτοια μούτρα τέτοιο θέλου κύταγμα;
Αὐτὰ ἀντηλλάγησαν μετὰ τοῦ δευτέρου γραμματέως τῆς
ρωσικῆς πρεσβείας καὶ τοῦ κ. Βαλταδζῆ, ὡς δὲ μπαστου-
νιά δεινὴ ὄρωτο τοῦ τελευταίου κατὰ τοῦ πρώτου, αἶμα-
τα δὲ Ἀίχλερ ἀπὸ κεφαλῆς καὶ μούτρων ρῦσαν, ἀνέ-
βη δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ πλυθῇ καὶ καταβάς προσήγγι-
σε τὸν ἀντίπαλον, πρὸς ὃν εἶπεν ὅτι ἐπειδὴ δὲν μονομα-
χεῖ, ἐννοεῖ νὰ κτυπηθῇ. Ἐνῶ δὲ ταῦθ' ὤρμαινε Ἀίχλερ
κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, Βαλταδζῆς δορυκλιτὸς τόρρα
φοῖσκον μέγαν κατὰ παρεῖς ἐξενέριξεν. Αὐτὰρ Κοσσονά-
κος μπατσουκλιτὸς, ὁξέα κεκληγῶς, φλογὶ εἰκελὸς ὡσε Βαλ-
ταδζῆν κρατήσας αὐτόν. Γυναικῶν δὲ λειποθυμῶν, διελύ-
θη ἡ ξυλοπατινάδα, φαναριώται δὲ καὶ διπλωματιδεῖς

ὀλοφρυμένοι τὰ γενώμονα ἀνῆλθον εἰς τὰ Ὀλύμπια, ὅπου ὁ
Τσόχας προσέφερεν εἰς αὐτοὺς ἀναψυκτικά.

Τὸ ἀγαθωτάτου οἰκογενειάρχου Ριζοπούλου τοῦ καφε-
κόπτου ἀφοῦ τοῦ ἐκρήμισαν τὸ σπῆτι ὡς ἐτοιμόρροπον,
ἐνῶ ἐτοιμόρροπος ἦτο μόνῃ ἡ δικαιοσύνη των, τῶρα δὲν ἐ-
πιτρέπουν καὶ νὰ τὸ μανδρώσῃ, δὲν ἐπιτρέπουν οὔτε νὰ
προστατεύσῃ τὴν περιουσίαν του, δὲν ἐπιτρέπουν ἀκόμη ἀπὸ
τοῦ νὰ ἐμποδισθῇ νὰ γίνῃ κοπρῶν τὸ ἐν λόγῳ οἰκόπεδον.
Καὶ καλὰ θέλου νὰ τὸ χερσμοφάγῃ ὁ κ. Βλαχόπουλος ὁ
νομομηχανικὸς, χαρίζομενος εἰς ἰσχυροὺς φίλους του. Οὗτος
τοῦλάχιστον δεικνύει ἡ ἐπιμονὴν του καθ' ἑνὸς πτωχοῦ ἀν-
θρώπου, ἐκτὸς ἂν σοφώτεροι σκέψαι κάμψουν τὴν ἀμελι-
κτον ἀδικοδικαιοσύνην του.

Ἐν τῇ Τεργεσταίᾳ «Ἡμέρα» ἤρξατο δημοσιευμένη ἐπι-
κρίσις τῶν Γλωσσικῶν Παρατηρήσεων τοῦ Κόντου, γραμμὴν
μετὰ πολλῆς εὐφροσύνης καὶ ὀρθοφροσύνης, καθ' ἣν ἠδυνήθημεν
νὰ εἰκάζωμεν ἐκ τοῦ προλόγου αὐτῆς. Φαίνεται δὲ ἔργον τοῦ
ἀρχιγυμναστικοῦ αὐτῆς κ. Ἀλ. Βυζαντιοῦ. Ἐγάρημεν πολὺ
διότι ὁ περισπούδαστος λόγιος ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς δημώ-
δους καὶ ζωντανῆς γλώσσης, ἂν καὶ ἀττικίζῃ, ἂν ὄχι κατὰ
τοὺς τύπους, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν ὑπὲρ πάντα ἄλλον. Ἐν τῇ
«Κλειδίῳ» ἐπίσης πρὸ πολλοῦ ἐξακολουθεῖ ἐπὶ κρισεῖς τοῦ αὐ-
τοῦ βιβλίου ὑπὸ τοῦ κ. Λειβαδά, ὀλίγον ἐπὶ τὸ σχολαστικώ-
τερον ὡς συνειθίζει ὁ σοφὸς λογογράφος, ἀλλὰ σχεδὸν ἐν τῷ
αὐτῷ πνεύματι. Πάντοτε ἐκ Τεργεστῆς μᾶς ἔρχεται τὸ φιλο-
λογικὸν φῶς. Ἐδῶ οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ αἰτήσῃ τι κατὰ τοῦ
κ. Κόντου. Καὶ ὅμως ἡ Ἀκαδημία εἶναι ἐν τῷ τελειοῦσθαι.
Ἡ γνώμη μας ὑπῆρξε πάντοτε ὅτι αἱ δύο τεργεσταῖαι συνά-
δελφοὶ ἔπρεπε νὰ μορφωθῶσι πρὸ πολλοῦ εἰς φιλολογικὰ πε-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 491)

Ἡ ἀννουχία ἐξεφράζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ἡ καρ-
διά της ἀνέπεμπεν ἀναστεναγμούς, οἵτινες ἐδίωκον τὸ μει-
δίμα ἀπὸ τῶν χειλέων της. Ἐξηλωμένη, χαῦνος ἐπὶ τοῦ
ἀνακλίντρου αὐτῆς, παρετήρει διὰ τῶν ὕλων τὰ φθινοπω-
ρινὰ φύλλα καταπίπτοντα. Καθὼς τὸ εἶπεν ἐλογόριζε τῆς
ἄραις!

Καὶ ἔπειτα χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐναντίον παντός ὀρθοῦ συλ-
λογισμοῦ, ἐσυλλογίζετο ἀκατάπαυστα τὸ μαῦρον πτηνόν,
ὅπερ εἶχε στήσει τὴν φωλεάν του ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου κλά-
δου τῆς πελέας. Ἐνόμιζεν ὅτι ἔχουε διαρκῶς τὴν λαρυγ-
γῶδη κραυγὴν, τὴν τουσούτῳ παράδοξον ἐμποιήσασαν εἰς
αὐτὴν ἐντύπωσιν. Μάτην σκώπτουσα τὴν ἀδυναμίαν της
ἔλεγε: τί γελοία ποῦ εἶμαι! οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἀφαιρέσῃ

ἀπ' αὐτῆς τὴν ἰδέαν ὅτι ἄγνωστός τις συμφορὰ ἤπειλε
αὐτήν.

Ὁ βαρόνος παρέστησε τὸ πρόσωπον τοῦ κωμικοῦ μέχρι
τέλους· σπανίως ἀπουσίαζεν, ἂν καὶ ἐθεώρει μεγάλην θυ-
σίαν τὸ νὰ συμμερίζηται τὴν μοναξίαν τῆς νύμφης του.
Ἐπειτα διελογίζετο ὅτι ἐν τῶρα ἔστερεῖτο ἡδονῶν τιῶν,
ἔμελλε βραδύτερον ν' ἀποζημιωθῇ, τοῦ καιροῦ ἐπιστάντος.

Αἶαν εὐπροσῆγορος καὶ περιποιητικὸς, συνώδεε πάντοτε
τὴν Λουκίαν, ζητῶν νὰ διασκεδάσῃ, νὰ τὴν παιδρῶνῃ καὶ
εἶχεν ὑπὲρ αὐτῆς ὅσην καὶ ὁ ἀφωσιωμένος ἐραστὴς μέριμναν.

Μολτατά, ἡ Λουκία ἔμενε τεθλιμμένη καὶ ἀνήσυχος.
Μόλις δὲ μετὰ τέσσαρας μακροῦς μῆνας λαμβάνουσα ἐ-
πιστολὴν τοῦ συζύγου της, ἠσθάνθη ἐαυτὴν ὀλίγον ἀνακου-
φισθεῖσαν.

Μετὰ εὐτυχὴ πλοῦν ὁ μαρκήσιος ἔφθασεν εἰς Βαταύαν.
«Ἐν ὀλιγωτέρας τῶν δέκα καὶ πέντε ἡμερῶν, ἔλεγεν,
ἐλπίζω ὅτι αἱ ὑποθέσεις, δι' ἧς ἡ ἐνταῦθα παρουσία μου
εἶνε ἀναγκαῖα, θὰ περατωθῶσι τότε δὲ θὰ ἐπιβιβασθῶ».

Δύο μῆνες λοιπὸν παρήλθον μέχρις ὅτου ἡ ἐπιστολὴ
φθάσῃ εἰς Γαλλίαν, ἐν ᾧ ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησε μετὰ δέκα
καὶ πέντε ἡμέρας ἐκ Βαταύας, ἐπὶ τοῦ πλοίου ἔμεινε ἐξ
ἑβδομάδας καὶ μέλλει νὰ φθάσῃ ἐντὸς ὀλίγου ἀναμφιβό-
λως δὲ θὰ ληφθῇ ὅαττον ἢ βραδίον νῆα ἐπιστολὴ τοῦ μαρ-
κησίου ἀγγέλλουσα τὴν ἐκ τῆς Βαταύας ἀναχώρησίν του.

— Βλέπετε, τὰ πάντα φαίνονται καλῶς, εἶπεν ὁ βαρόνος

ροδικὰ, ἀφ' οὗ πάλιν ἠδύνατο νὰ συνεχίζωσι καὶ ἐκείθεν τὸ
πολιτικὸν των κήρυγμα.

Χαρακτηριστικώτατῃ εἰκὼν ὑπῆρξεν τῶν Ὀλυμπίων.
Παραγγέλλει ἕνας καφε μέτριον καὶ βαρύν. Τοῦ φέρουν δὲ
γλυκὴν καὶ βραστόν.

Ὁ πελάτης φωνάζει τὸν ὑπῆρέτην καὶ τοῦ παραπονεῖται.
Θὰ ἔγινε, λέγει, σύγχυσις· δὲν θὰ ἦνε δικός του ὁ καφεῖ.
Ὁ ὑπῆρέτης πέρνει τὸ φλυτζάνι, ροφᾷ ἐξ αὐτοῦ, καὶ λέ-
γει μετ' ἀρελείας:

— Δὲν εἶνε δικός σας αὐτός. Εἶνε γιὰ τὸ πλαγινὸ
τραπέζι!

Καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν σεβδίρῃ εἰς τὸ πλαγινὸν τὸν δις
δοκιμασθέντα δυστήνον ἐρατεινόν.

Ο Κ. ΖΗΝΟΠΟΥΛΟΣ ΕΝ ΑΓΡΙΝΙΩ

Ἐξ Ἀγρινίου, 1 Ἰουνίου.

Σύνταξιν Ἐφημερίδος, Αἰῶνος, Ν. Ἐφημερίδος, Μὴ Χάνεσαι.

Ζηνοπούλου μεταβαίοντα εἰς Εὐρυτανίαν ὑπεδέχθη σήμερον ὥρα
7 μ. μ. λαὸς πόλεως Ἀγρινίου. Ἡ ὑπόδοχὴ ὑπῆρξε πάνδημος, σο-
δαρά. Προσέφονησε Βασίλειος Ἀγρινίπουλος, διὰ σθεναρᾶς δὲ φωνῆς,
μερουργῶν τὸ ἀκαριστὸν τῶν πεποιθήσεών του, Ζηνοπούλου κατέ-
δειξε τὰ ὀλέθρια διὰ τὸν τόπον ἀποτελέσματα εἰς ἃ ὄδηγεῖ τὴν πα-
τρίδα τὸ δειπνὸν σύστημα τῆς αὐταρχίας, τῆς συναλλαγῆς, τῆς спа-
τάλης, τῆς διοικητικῆς παρεκκλίσεως καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἀνικανότη-
τος. Στρατὸς καὶ χρῆμα, χρῆμα καὶ στρατὸς, εἶπεν, ἔστωσαν οἱ δύο
παράγοντες δι' ὧν πατρίς δύναται ἐκπληρῶσαι προορισμὸν της. Οἱ
ἐπὶ κειμένου καὶ οἴνου φορολογικὸν νόμον κατέπεισαν εἰς συνείδησιν Κ.
θινου. Λόγος Ζηνοπούλου ἦν πλήρης ἐννοιῶν ὀψίτης πολιτικῆς ση-
μασίας. Ταχυδρομικῶς ἀποστέλλομεν αὐτὸν ὡς καὶ προσφώνησιν. Γε-
ώργιος Στάϊκος συνεχῶς ἰδίᾳ Ζηνοπούλου εἰσερχόμενον εἰς τὴν πό-
λιν, εἶπὼν αὐτῷ οὐδὲν ἄλλο ἔχω νὰ σοὶ εἶπω ἢ νὰ σοὶ ἐκφράσω τὴν
ἐθνημισμένην μου διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους κατέβαλες ὑπὲρ τῶν

συμπερὸν τῆς πατρίδος μου. Λαὸς συνεχῶς Ζηνοπούλου ζητω-
κραυγᾶς ὑπὸ ἀντιπολιτευτικῶς.

Γ. Τριανταφυλλίδης, Ἰω. Νταγκλῆς,
Β. Ἀνδριόπουλος, Σπ. Παπαδιάννης,
Γρηγ. Στάϊκος, Γεωρ. Παπασούδος,
Ἡλ. Χαλκιάπουλος, Ἰω. Ξηνός,
Χρ. Χαμαμζῆς.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Ἰδοὺ καὶ μία πλαστογραφία ὑπογραφῆς ἐν συναλλαγμα-
τικῇ διὰ δραχμὰς 82. Ὁ δράστης, Λιάσκος, δικαστικὸς κλη-
τῆρ ἐν Πειραιεῖ, εἶχεν, ὡς φαίνεται, ἀνοικτοὺς λογαριασμοὺς
μὲ κάποιον Κολιανίκον ἐν Πειραιεῖ· ὁ Κολιανίκος αὐτὸς δὲν
ἦτο τόσον καλοπληρωτὴς ὁ κατηγορούμενος εἶχεν ἀνάγκην
ἀπὸ λεπτὰ. Ἔτσι κι' ἔτσι, ἐσκέφθη, μοῦ χρεωσπᾷ ἄς τὰ
πάρω λοιπὸν μετὰ τὴν ὑπογραφήν του μὴν ὥρ' ἀρχήτερα. Καὶ
τὴν ἐξορᾶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀνοητοῦ Κολιανίκα. Μετὰ τινα
καιρὸν ὁ δανειστής ἐγείρει ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Κολιανίκα·
ἀλλ' αὐτὸς, ἀνακόπτων τὴν ἀπόφασιν, ἰρνεῖται τὸ ἔγκυρον
τῆς ὑπογραφῆς του· πραγματογνώμονες ἀποφαίνονται περὶ
τοῦ μὴ γινώσκου αὐτῆς, ὁ κατηγορούμενος σπεύδει ν' ἀποδώσῃ
τὰ χρήματα εἰς τὸν δανειστὴν, ἀλλ' εἶναι πλέον ἀργά.

Ἐκ τῆς διαδικασίας—τρεις μόνον μάρτυρες παύοντες ἐξη-
τάσθησαν—ὑπεδείχθη ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε μὲν
τὴν πράξιν, ἀλλὰ καλῇ τῇ πίστει, ὡς ἂν ἐξετέλει τὴν ἐρ-
γασίαν του, ἀφοῦ, κατὰ τὴν κρίσιν του, εἶχεν ἀνοικτοὺς λο-
γαριασμοὺς μὲ αὐτόν τοῦ ὁποίου μετεχειρίζετο τὴν ὑπογρα-
φήν.

Ἀλλὰ μεθ' ὅλους τοὺς ἀφορισμοὺς τοῦ εἰσαγγελεύοντος κ.
Γουβέλη κατὰ τῶν δικαστικῶν κλητῶρων, τῆς μάλιστα

εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα· τῶρα μέλλετε ν' ἀνακτήσῃτε τὴν
εὐθυμίαν σας.

Μειδίαν ἐπεράνην ἐπὶ τῶν χειλέων της.
— Ὅχι ἀκόμη, ἀπήντησεν.

Ἡ Λουκία δὲν εἶχεν ὀλοσχερῶς ἀνακτήσει τὸ θάρρος της·
ἐσυλλογίζετο πάντοτε τὸ μαῦρον πτηνόν.

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

Ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ εἶχε δώσει τὰς ἀναγκαῖας ὑπο-
γραφὰς καὶ ἀπῆντησεν εἰς πάσας τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ συμβο-
λαιογράφου ἐν πρώτοις καὶ ἔπειτα τῶν συνεταίρων τοῦ οἴ-
κου Φιλίππου Δεβιλλιέρ καὶ Σας.

Ἄμα ἔλαβεν ὑπὸ τὴν κατοχὴν του τὴν κληρονομίαν,
παρέδωκεν αὐτῷ δύο συναλλάγματα εἰς τὴν τράπεζαν τῆς
Βαταύας παριστάνοντα τὸ ποσὸν δύο ἑκατομμυρίων κατα-
τεθέντων εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ κ. Δεβιλλιέρ.

Κατὰ τὴν γενομένην ἀπογραφήν ἀμέσως μετὰ τὸν θάνα-
τον τοῦ γέροντος ἐμπόρου, οἱ δύο ἑταῖροι ἀνεγνώρισαν ὅτι
ὄφειλον τρία ἑκατομμύρια εἰς τὸν κληρονόμον τοῦ Φιλίπ-
που Δεβιλλιέρ.

Οἱ ἑταῖροι, ὅπως μὴ παρακωλυθῇ ἡ πορεία τῶν ὑποθέ-
σεων τοῦ οἴκου καὶ μὴ προβάσιν εἰς κατεσκευασμένην ἑκκα-

θάρσιν, ἧτις ἠδύνατο νὰ ἀποβῇ καταστρεπτικὴ δι' αὐτοὺς,
ἐξήτησαν νὰ πληρώσωσι τὸ ποσὸν τοῦτο τῶν τριῶν ἑκα-
τομμυρίων, αὐξήθη δὲ τῶν τόκων 10 0)0 μεταβληθέν-
των εἰς κεφάλαιον μετὰ τέσσαρα ἔτη. Ἡ αἴτησις αὐτῶν
αὐτὴ ἐγένετο μετὰ προθυμίας δεκτὴ.

Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος εἶχεν ἀνάγκην ἐντολοδόχου, ἵνα ἀν-
τιπροσπεύῃ αὐτὸν ἐν Βαταύᾳ καὶ ἐξελέξατο τὸν Κάρολον
Σεβρὺ τὸν ὁποῖον ἔπεισε νὰ δεχθῇ οὐχὶ ἀνευ δυσκολίας τὸ
ἥμισυ τῶν τόκων τοῦ ἀφθέντος εἰς τοὺς ἑταίρους ποσοῦ,
ἧτοι 5 0)0 ἑτησίως.

Ὁ μαρκήσιος πάντοτε γενναῖοδωρος εὔρε τὸ εὐκολον
τοῦτο μέσον, ἵνα πλουτήσῃ τὸν πληρεξούσιόν του, χωρὶς νὰ
κεντήσῃ τὴν φιλοτιμίαν του.

Ἐντὸς ἑνδεκα μόνον ἡμερῶν τὰ πάντα εἶχον διαταχθῆ,
περατωθῆ, τοιουτοτρόπως δὲ ὁ μαρκήσιος εἶχε μεταχειρι-
σθῆ καλῶς τὸν καιρὸν του.

Ὁ μαρκήσιος ἠδύνατο νὰ ἐπιβιβασθῇ ἀμέσως διὰ τὴν
Γαλλίαν, ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρῆσαι ἤθελε νὰ παραστῇ εἰς τοὺς
γάμους τοῦ Καρόλου Σεβρὺ καὶ τῆς Ζελιμάς. Ἄλλως ἢ ἀ-
ναχωρήσει του θὰ ἐβράδυνε κατὰ πέντε μόνον ἡμέρας.

Τὴν πρωτεράϊαν τοῦ γάμου ἔγραψε δύο ἐπιστολάς, μίαν
πρὸς τὴν μαρκησίαν καὶ ἄλλην πρὸς τὸν βαρόνον Δεσιμαίξ.
Αἱ δύο αὐταὶ ἐπιστολαὶ ἐφθασαν εἰς Πόρτ-Μαρλὺ δέκα
καὶ ἑπτὰ ἡμέρας μετὰ τὴν πρώτην.

Ἡ εἰς τὸν βαρόνον ἀπευθυνθεῖσα περιεῖχε τὰ δύο συναλ-

ταύτης της κοινοτίας, και της επικλήσεως πάσης αὐστηρό-
 τητος τῶν κ. ἐνόρκων πρὸς αὐτὸν, φαίνεται ὅτι ἦτο τυχερὸς
 ὁ ἡμέτερος κ. Ἰεροκλῆς, ἐντυγὼν ἐκεῖ, καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος
 δριτθῆς συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ὑπὸ τοῦ κ. προέδρου,
 τοῦ ἀρχῆθεν ἐντεταλμένου ὑπερασπιστοῦ ἀπαρησαμένου τὸν
 πελάτην του καὶ ἀπουσίασαντος. Καὶ οἱ κύριοι ἐνορκῆ εὐμε-
 νῶς ἀκροασθέντες τὰς παρακελεύσεις αὐτοῦ περὶ ἐπεικειάς
 ἀπήντησαν διὰ τῆς ἀθωωτικῆς τῶν ψήφου.

Ὁ γῆρας ἐπὶ ἀναίρεσει κατηγορούμενος ποιμὴν Σωφρόνης
 κηρυχθεὶς ἐνοχὸς μετ' ἐλαφρυντικὰς τινὰς περιπτώσεις, κατε-
 δικάσθη εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτῆν.

ΥΔΡΑΓΓΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ὅτε τῷ 1879 ἐξελέχθη ἡ ὑφισταμένη δημοτικὴ Ἀρχὴ
 ἐντολῇ αὐτῆς τότε οἱ μηχανικοὶ Σούλης καὶ Μαρκόπουλος
 κατεμέτρησαν τὸ ὕδωρ τῆς πόλεως εὐρεθῆν ὅτι συνεποσοῦτο
 εἰς δρ. 2563 ἢτοι ἑκάδας 6 καὶ δρ. 163.

Δι' ἀδιακόπων ὑδραυλικῶν ἐργασιῶν ἀρξαμένων ἀπὸ τῶν
 μέσων τοῦ 1879 ἔτους, τὸ ὕδωρ τῆς πόλεως συνεποσώθη εἰς
 εἰκοσιπέντε ἑκάδας. Ἴνα τις κατανοήσῃ τὴν σημαντι-
 κότητα τῶν γενομένων ὑδραυλικῶν ἐργασιῶν πρέπει ἀναμφι-
 βάλως νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ἐκτελεσθέντα ἔργα. Τὸ σύστημα τῶν
 ὑδραγωγείων, δι' ὃν διαχετεύεται τὸ ὕδωρ εἰς τὴν πόλιν ἔχει
 κυρίως ὡς ἐξῆς. Ἰπάρχει ὁ μέγας ὀχετὸς τοῦ ὑδραγωγείου
 ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Πάρνηθος καὶ καταλήγων εἰς τὴν πόλιν,
 δεχόμενος δὲ ἀμφοτέρωθεν τὰ ὕδατα πλείστων ἐγκαρσίων
 ὑδραγωγείων. Ὅτε κεντρικὸς οὗτος ὀχετὸς καὶ τὰ ἐγκάρσια
 ὑδραγωγεῖα εὐρίσκονται εἰς βάθος 20—40 μέτρων ὑπὸ τὴν
 γῆν κατέρχεται τις δὲ ἐντὸς αὐτῶν διὰ σειρὰς ὄλης φρεάτων.

Πολλοῦ τὰ ὑδραγωγεῖα ταῦτα εἰσι εἰς τοσοῦτον βάθος
 κατεσκευασμένα ὥστε διέρχονται ὑπὸ τὰ διάφορα ρεύματα
 τοῦ λεκανοπεδίου. Ἀληθῶς ἡ πρόην δημοτικὴ ἀρχὴ εἶχε
 ποιήσει ἐναρξίν τῆς ἐγκαθάρσεως τινῶν ἐκ τῶν ὑδραγωγείων
 τούτων, ἵνα τις ὁμῶς εὐρίσκειται ἐν τῇ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ
 ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἐγκαθάρσεως πάντων τούτων
 ἔλυσε ἡ παρούσα δημοτικὴ ἀρχή. Ἀπόδειξις τὰ ἐκτελεσθέν-
 τα ἔργα καὶ ἡ ὑπάρχουσα ποσότης τοῦ ὕδατος. Τοιοῦτοτρό-
 πως ὡς πρὸς τὸν κεντρικὸν ὀχετὸν ἡ ἐγκαθάρσις ἐφθασε μέ-
 χρι τῶν πηγῶν τούτου, ἦτοι μέχρι Πάρνηθος. Ὡς πρὸς δὲ τὰ
 ἐγκάρσια τὰ πλείστα τούτων ἐκαθαρίσθησαν, πολλαχού δὲ
 ἐγένοντο καὶ ὄλως νέα ἔργα καθ' ὅσον τὰ ὑπάρχοντα ἀρχαῖα
 ἦσαν ἐντελῶς κατεστρωμένα.

Σπουδαῖαι ὑδραυλικαὶ ἐργασίαι ἐγένοντο καθ' ὅλην ταύτην
 τὴν τετραετίαν ἐν τῷ ρεύματι τῆς ἁγίας Βαρβάρας, ἐν τῷ
 ρεύματι τοῦ Μονοματίου, ἐν Χαλανδρίῳ, ἐν Βραχαμίῳ, ἐν
 Καλογρέζῃ, ἐν Βαρυπόπι, ἐν Κηφισίᾳ καὶ ἀλλὰχού. Διὰ
 τῶν ἐργασιῶν τούτων ἐπολλαπλασιάσθη τὸ ὕδωρ οὐ μόνον
 τοῦ κεντρικοῦ ὀχετοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐγκαρσίων.

Αἱ ἐργασίαι αὗται ἦσαν χαλεπώταται α') ὡς ἐκ τοῦ βά-
 θους τῶν ὑδραγωγείων β') ὡς ἐκ τῶν πολλαχού γενομένων
 καταπτώσεων ὑδραγωγείων πρὸ αἰῶνων κατασκευασθέντων γ')
 ὡς ἐκ τῶν δυσχερειῶν ἃς παρενέβαλλον ἐκαστοτε διάφοροι
 ἰδιωκτῆται διὰ τῶν κτημάτων τῶν ὑποίων διήρχοντο τὰ ὑ-
 δραγωγεῖα τοιοῦτοτρόπως εἰς πᾶν βῆμα ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ
 συνήγαγε τοὺς εἰρηνοδίκας καὶ προσωρινὰ μέτρα δ') ὡς ἐκ τῶν
 ἐν ὄρᾳ χειμῶνος ἀύξανόμενων ὑδάτων ἐν τοῖς ὑδραγωγείοις ε'
 ὡς ἐκ τῆς ἰλῦος τῆς ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας συσσωρευθείσης
 καὶ στερεοποιηθείσης ἐντὸς τῶν ὀχετῶν ς') ὡς ἐκ τῆς ἐλλεί-
 ψεως μεγάλων ὑδραυλικῶν μηχανημάτων ἀπαραιτήτων εἰς
 τοιαῦτα ἔργα ζ') ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως νόμου, δυνάμει τοῦ
 ἰποίου νὰ δύναιτο ὁ δήμος ἀποζῆμιῶν τοὺς ἰδιοκτῆτας κατὰ
 τὸ σύνταγμα νὰ ἐργάζηται ἀκωλύτως ἐν τοῖς κτήμασιν αὐ-

λαγματοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Βαταναίας. Ἐξοφληθέντα παρὰ
 τοῦ μαρκησίου, παριστῶντα δὲ τὸ ποσὸν δύο ἑκατομμυρίων,
 ἔδει νὰ πληρωθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις τραπεζικοῦ οἴκου
 Ρότσχιλδ μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς ὄψεως.

— Δύο νέα ἑκατομμύρια! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ βαρόνος,
 ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον ταῦτα, ἐπειδὴ ἐγένετο λόγος περὶ
 ἑκατομμυρίων καὶ ἐπέκεινα· ὁ ἀδελφός μου λοιπὸν ἐπεπι-
 βάσθη μετὰ τριῶν τοῦλάχιστον ἑκατομμυρίων. Ποῖα θαυ-
 μασία περιουσία! Ἐὰν εἶχον μόνον τὸ ἥμισυ! Ὁά ἴδωμεν,
 θά ἴδωμεν!

Οἱ δὲ φαιόχροοι ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλου καὶ ἤσθα-
 νετο ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος του παράδοξον φρικίαν.

Ὁ Παῦλος ἔγραψεν εἰς τὴν Λουκιάν ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέ-
 ρας ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀφοῦ προηγουμένως τελεσθῶν οἱ
 γάμοι τοῦ Καρόλου καὶ τῆς Ζελιμᾶς. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο
 πλήρης μύρου καὶ ἔρωτος.

Ὁλίγας λοιπὸν ἡμέρας εἶχεν νὰ περιμένῃ, ὅπως ἐπανίδῃ
 αὐτὸν πλησίον τῆς.

Πρώτην ἤδη φορὰν ἀπὸ μηνῶν ἐδέχθη τὸν ἀνδράδελφόν
 τῆς μειδιῶσα. Ὁ Λέων ἐφάνη καταγοητευθεὶς ἐκ τῆς ἐπελ-
 θούσης εἰς αὐτὴν μεταβολῆς. Ἰμῆλθσαν διὰ μακρῶν περὶ
 τῆς προσεχοῦς ἐπανόδου τοῦ Παύλου. Ἡ μαρκησία ἀνεζῶ-
 γονεῖτο βαθμῆδόν, οἱ καταπεπονημένοι ὑπὸ τῶν θαυρῶν
 ὀφθαλμοῦ τῆς ἐλάμβανον τὴν λάμψιν τῶν, τὸ δὲ νέφος, ὅ-
 περ ἐπεσπίαζε τὸ μετώπον τῆς, εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Ἀλλὰ τοῦτο ἦν ταχεῖα λάμψις εὐθυμίας, στιγμιαία αἰ-
 θρία ἐν οὐρανῷ θελλώδει.

Πέντε ἡμέραι παρήλθον, ἔπειτα ἔτεροι πέντε, μετὰ
 ταῦτα μία ἀκόμη ἐβδομάς.

Ἡ Λουκία εἶχεν αἰσθανθῆ ὅτι οἱ φόβοι τῆς ἐπανήρχοντο
 καὶ περιέπεσαν ἐκ νέου εἰς τὰς ζοφερωτέρας σκέψεις τῆς.

Μάτην ὁ ἀνδράδελφός τῆς προσεπάθει νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ
 θάρρος, οὐδὲ ἠδύνατο κἄν νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὴν ἐκ τῆς νάρκης.

Ἐπὶ τέσσαρας ἡ πέντε ἡμέρας μεγάλαι τρικυμῖαι ἐπη-
 κολούθησαν καὶ λόγος ἐγένετο περὶ πολλῶν θαλασσιῶν δυ-
 στυχημάτων. Ἀλλ' οὐδὲν εἰσέτι ἐγνωρίζετο ἀκριβῆς καὶ ἀ-
 νεμῆνοντο εἰδήσεις.

Ὁ βαρόνος ἀπέφυγε νὰ κάμῃ λόγον εἰς τὴν νόμφην του
 περὶ τῶν διαδιδόμενων τούτων φημῶν. Ἀλλως δὲ ἡ νεαρὴ
 γυνὴ ἔμμενε ἀναίσθητος εἰς πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τῇ εἰπῇ, δὲν
 τὸν ἤκουεν αὐτόν.

Κατὰ πᾶσαν πρωΐαν ὁ Λέων ἀνεγίνωσκε τὰς εἰς Πόρ-
 Μαρίλ ἀφικνουμένας ἐφημερίδας, ἀναμένων πάντοτε νὰ εὔρῃ
 ἐν αὐταῖς τὴν ἐκθεσιν τοῦ ναυαγίου τοῦ «Ἀτρομήτου»,
 ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐπιβιβάσθῃ ὁ Παῦλος. Μετὰ μεσημ-
 βριαν διατάξας νὰ ζεύξωσι τοὺς ἵππους εἰς τὸ ὄχημα με-
 τέβῃ εἰς Παρισίους, ἵνα λάβῃ πληροφορίας.

Εἶχον ἤδη καταγραφῇ πλείω τῶν εἰκοσι ναυαγίων, ἀνη-
 κόντων εἰς διαφόρους ἐθνικότητας. Τοῦτο ἀπωλέτη αὐταν-
 δρον, τοῦ ἄλλου ἐσώθη τὸ πλήρωμα· ἀλλὰ δὲν ἐγίνωσκον

τῶν χάριν ὑδραυλικῶν ἐργασιῶν καὶ νὰ ἀποκτῆ τὸ ἀναγ-
 καιοῦν διὰ τὰ ὑδραγωγεῖα ἐδάφος. Τοῦτο εἶναι τοσοῦτον ἀ-
 ληθές, ὥστε ἡ κυβερνήσις εἰσήγαγε τοιοῦτον νόμον ἀπὸ τῆς
 προπαραελθούσης συνόδου τῆς Βουλῆς, ἀλλ' ἡ ἐπιψηφίσις τού-
 του δὲν ἐπετεύχθη.

Ὅτι δὲ αἱ δυσχερεῖαι αὗται ἄπσαι ὑπερνεκλήθησαν ὑπὸ
 τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἀπόδειξις ἡ ποσότης τοῦ ὕδατος,
 ἣτις ἀναμφισβητήτως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς παρούσας
 ἀνάγκας οὐ μόνον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν χωρίων
 τῶν ἀποτελούντων μέρος τοῦ δήμου τούτου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
 πολλῶν ἀκόμη χρόνον ἡ ποσότης αὕτη δὲν θέλει εἰσθαι δυσ-
 νάλογοι πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων. Ἄς ἐνθυμηθῆ ἑ-
 καστος τί ἐπασχεν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν πρὸ τοῦ 1879 ὡς
 ἐκ τῆς ἐλλείψεως ὕδατος, πρὸ πάντων δὲ κατὰ τὸ θέρος,
 ὅτε σπανίως ὑπῆρχε συγχρόνως εἰς πάντα τὰ τμήματα τῆς
 πόλεως, ἀλλὰ παρίστατο ἡ ἀνάγκη ν' ἀποκόπτηται τὸ
 ὕδωρ ἐξ ὄλων τῶν τμημάτων καὶ συγκεντρῶται εἰς ἓν,
 καὶ τότε πάλιν ὄχι ἐπαρκές.

Ἄς ἐνθυμηθῆ ἑκαστος ποσάκις ἐπεσκεπτετο τὸ Δημοκ-
 ρεῖον ἰκετεύων ὀλίγας σταγόνας ὕδατος διὰ τὴν οἰκίαν του.

Ἄς ἐνθυμηθῆ ἑκαστος ὅτι αἱ ὁδοὶ δὲν κατεβρέχοντο.

Ἄς ἀναπολήσῃ ἑκαστος εἰς τὴν μνήμην του ποσάκις ἡ
 σίζυγος, ὁ ὑπρέτης, ἡ παιδίσκη αὐτοῦ ἐταξείδευεν ἀπὸ
 τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πόλεως πρὸς προμήθειαν
 ὕδατος, ἃς ἀναπολήσῃ τὰς αἰματηρὰς συγκρούσεις αἰτινες
 καθ' ἐκάστην ἐλάμβανον χώραν περὶ τὰς δημοσίας κρήνας.

Σήμερον τούναντιον δὲν εἶνε ἀνάγκη πολλῶν λόγων διὰ
 νὰ ἐξετάσῃ τις τὴν κατάστασιν τῆς πόλεως ὑπὸ τὴν ἐποψίν
 τοῦ ὕδατος· διότι, καὶ αἱ κρήναι τῶν ἰδιωτῶν ἀδιακόπως
 ρέουσι καὶ αἱ δεξαμεναὶ αὐτῶν εἰσι διηνεκῶς πλήρεις. Περὶ
 δὲ τῶν δημοσίων κρηνῶν ἡ παρούσα δημοτικὴ ἀρχὴ δύνα-
 ται νὰ εἰπῇ ὅτι τὸ ἄπειρον πλῆθος αὐτῶν εἶνε τοσοῦτοι

τίτλοι ἐπιτυχίας αὐτῆς. Διότι ἐνθυμούμεθα τὴν μίαν ἐκεί-
 νην κρήνην ἐν Γερανίῳ, τὴν ἄλλην ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν Ἡ-
 ρῶων, τὴν βρύσιν τοῦ Τάτσου, τὴν τοῦ Κολωνακίου, τὴν τῆς
 Νεαπόλεως καὶ ἐνὶ λόγῳ τὰς πέντε ἡ ἐξ ἄλλας ἀκόμη, ἐν ᾗ
 σήμερον δύναται τις νὰ εἰπῇ ὅτι ἐν πάσῃ γωνίᾳ ὑπάρχει καὶ
 μία κρήνη καὶ ἐν πάσῃ ὁδῷ σειρά ὄλη κρηνῶν.

Δὲν ὑπάρχει πλέον τμήμα συνοικίας τῆς πόλεως τῆς κεν-
 τρικῆς ἐν τῷ ὁποίῳ νὰ μὴ ὑπάρχωσι τοσκῦται κρήναι, ὥστε
 νὰ προκαλῶσι τῷ ὄντι τὸν δροσισμὸν τοῦ διαβάτου· καὶ
 οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ νέαι διακλαδώσεις πλείσται καὶ
 ἀναγκαῖαταταί ἐγένοντο, δι' ὃν διωχευέθη τὸ ὕδωρ ἐν
 ἀφθονίᾳ καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα σημεῖα τῆς πόλεως—κάτωθεν
 τοῦ Γκάζ μέχρι τοῦ Ρούφ καὶ τῶν Βυρσοδεψείων, ὑπῆσθεν
 τῆς Ἀκροπόλεως καὶ μέχρι τῆς συνοικίας τῆς ἁγίας Μαρί-
 νης καὶ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου, μέχρι τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φα-
 λήρου γεφύρας τοῦ Δαμασκηνοῦ, μέχρι τῆς πλατείας τοῦ
 Νεκροταφείου, τῶν κήπων τῶν Ἰλισσίδων Μουσῶν, τῆς συ-
 νοικίας Βαθρακωνησίου, τῆς Σκοποβολῆς, τῶν ἄκρων τοῦ Κο-
 λωνακίου, τῶν ἀπωτάτων ἄκρων τῆς Νεαπόλεως, ὅπισθεν τοῦ
 λατομείου Στρέφου, μέχρι Πατησίων, τῶν ἄκρων τοῦ ἁγίου
 Παντελεήμονος, καὶ τῆς Κασίδας.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς πόλεως, ὡς πρὸς δὲ τὰ χωρία
 εἶνε γνωστότατον ὅτι ἐν μὲν τῷ Χαλανδρίῳ κατοικουμένῳ
 ὑπὸ 130 περίπου οἰκογενειῶν ὑπῆρχε μία μόνη καὶ αὕτη ἑ-
 λευινὴ κρήνη, ἣδη ἐτέθησαν ἄλλαι δύο, ἐν δὲ τῷ Ἀμαρου-
 σίῳ μία μόνη ἐπίσης κρήνη ὑπῆρχεν ἐν τῷ κέντρῳ διὰ τὰς
 ἀνάγκας 300 οἰκογενειῶν, αἱ δὲ γυναῖκες ἠναγκάζοντο νὰ
 διέρχωνται διὰ μέσου τῆς πλατείας καὶ τῶν Καφρνείων
 ὅπως ὑδρεύονται. Νῦν δὲ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ διοχετεύσασα
 καὶ νέα ὕδατα, κατεσκεύασεν ἐξ νέας δημοτικὰς κρήνας
 μετ' ἀφθονοῦ ὕδατος εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ χωρίου. Ἐν τῷ
 χωρίῳ Κηφισιάς κατοικουμένῳ ὑπὸ 200 περίπου οἰκογε-

εἰσέτι τὸ σύνολον τῶν ἀπωλειῶν καθ' ἐκάστην ἀνεφέροντο
 νέαι καταστροφαί. Περὶ πολλῶν πλοίων δὲν εἶχον εἰδήσεις,
 ἐν οἷς συγκατελέγετο καὶ ὁ «Ἀτρομήτος», πλοῖον ἀνῆκον
 εἰς τὸν ν. Δέπρεξ, ἓνα τῶν πλουσιωτέρων ἐφοπιστῶν τῆς
 Χάβρης.

— Ἄς περιμεινῶμεν, ἃς περιμεινῶμεν, ἔλεγε καθ' ἑαυ-
 τὸν ὁ βαρόνος Δεσιμαίτζ.

Ὁ «Ἀτρομήτος» ἀπωλέσθη; Ὁ μαρκησίου εὔρε τὸν θά-
 νατον ἐν τοῖς κύμασι τῆς μαινομένης θαλάσσης; Ὁ βαρό-
 νος μόλις ἐτόλμα νὰ σκεφθῇ τοῦτο, οὐχὶ διότι ὁ θάνατος
 τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν ἐλύπει, ἀλλὰ διότι τοῦ ἐδίδε ἀφορ-
 μὴν νὰ σκέπτεται παράδοξα πράγματα, διότι διέβλεπε μέλ-
 λον λαμπρὸν, τὴν πραγματοποιήσιν ζυφεροῦ πόθου.

Ἐσκέπτετο ἤδη περὶ τῆς ἐξευρέσεως τοῦ μέσου ἵνα κα-
 ταστῇ ὁ ἀπόλυτος κύριος τῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ μαρ-
 κησίου Σαμαράνδ. Ἦτο τοῦτο δυνατόν; Διὰ τί ὄχι; Ἐθεώ-
 ρει αὐτὸν ἱκανὸν διὰ πάντα, ἰσχυρὸν, ἀρκούντως αὐθάδη,
 ὥστε νὰ μὴ δειλιάσῃ πρὸ οὐδενός. Ἐτερος ἢ ὁ Λέων ἤθελε
 καταπονηθῆ ὑπὸ τοιαύτης σνέψεως; Ἄλλ' οὗτος δὲν ἐτρό-
 μαζε διὰ τοσοῦτ' ἰσχυρὰ πράγματα· ἐὰν δὲ δὲν ἐπέμμενε
 εἰς τὸν σκέψιν ταύτην, ἐὰν μάλιστα ἀπεμάκρυνε ταύτην ἀφ'
 ἑαυτοῦ, ἐπραττε τοῦτο διότι δὲν ἐγνωρίζεν ἀκόμη θέβαιον
 τί περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐροβεῖτο διάψυξιν τῶν ἐλπί-
 δων του.

— Ἄς περιμεινῶμεν, ἃς περιμεινῶμεν, ἐπανέλαβεν.

Ἡμέραι τινὲς παρήλθον ἀκόμη. Πρωΐαν τινὰ ἐν τῇ τρίτῃ σελίδι τῆς πρώτης ἐφημερίδος,
 ἦν ἦνοιξεν, αἱ λέξεις αὗται ἀναυχίον τοῦ Ἀτρομήτου
 προσέβαλον τὴν ὄρασίν του.

— Τέλος πάντων! ἐπιθύρισε. Καὶ μετ' ὀφθαλμοῦ ἀπαστράπτοντας συγκεκινημένος ἀ-
 νέγνω ἀπλήστως.

Δύο ναῦτας τοῦ «Ἀτρομήτου» συνήγαγεν ἐκ τῆς θαλάσ-
 σης πλοῖον τὴν ἰνδικῆς εταιρίας, ὅπερ καὶ αὐτὸ πολὺ ὑ-
 πέστη ἐκ τῆς τρικυμίας, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τῆς οἰκτρᾶς κα-
 καστώσεως τῶν ἐξαρτημάτων του.

Οἱ δύο ναῦται, οἱ μόνον ἐπιζήσαντες ἐκ τοῦ πληρώματος
 τοῦ «Ἀτρομήτου», ἀφοῦ ἤχθησαν εἰς Πλυμούθην, ἐπεβιβά-
 σθησαν ἐπὶ ἐμπορικῷ πλοίῳ, ὅπερ τοὺς ἐφερον εἰς Χάβρην.
 Αὐτοὶ ἀφῆγθησαν τὸ ναυάγιον τοῦ «Ἀτρομήτου».

Τὸ πλοῖον ἐπλεε πλησίον εἰς τὰ ὕδατα τοῦ κόλπου
 τῆς Γουίνιάς καὶ ἐμελλε νὰ διέλθῃ τὴν γραμμὴν τοῦ Ἰση-
 μερινῶ, ὅτε πάραυτα μεγάλα νέρη ἐσχηματίζοντο ἐν τῷ ὀ-
 ρίζοντι, εἶτα ἀνῆρχοντο, ἐξετεινόντο καὶ ἐκάλυπτον ἐλό-
 κληρον τὸν οὐρανόν. Ὁ ἀνεὸς ἤρξατο πνέων βιαιότατος.
 Ἀστραπαὶ διασχίζουσαι τὰ νέρη διεσκέδαζον εἰς τὸ ἄπει-
 ρον μεγάλας λάμψεις πυρκαϊᾶς· ὁ κεραυνὸς ἐμυκάτο, ἀναμι-
 γνύων τὰς τρομερὰς βροντὰς τῶν μεμακρυσμένων περιστρο-
 φῶν του μετὰ τῶν μυκηθμῶν τῶν ἀγρίων κυμάτων, κατα-
 πιπτόντων σωρηδὼν τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ. Ἡ καταιγὶς δὲν

νειῶν δύο μόνον δημοτικαὶ κρῆναι ὑπῆρχον, ἠναγκάζοντο δὲ αἱ χωρικαὶ νὰ ἐκκινῶσιν ἐκ τῶν ἀλωνίων καὶ μετὰ ὀδοποιρίαν 1)4 τῆς ὥρας νὰ διέρχωνται διὰ τῶν κερφενείων καὶ τοῦ στρατώνος, ἵνα λάθωσιν ὑδρίαν ὑδάτος ἐκ τῆς κρήνης τοῦ πλατάνου. Ἡ νῦν δημοτικὴ ἀρχὴ κατεσκεύασεν ἐξ ἀκόμῃ κρήνας εἰς διάφορα κεντρικὰ σημεῖα τοῦ χωρίου.

Ἐν τῷ γραφικωτάτῳ χωρίῳ τῶν Νέων Αἰοσιῶν εἶνε γνωστὸν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ὑδραγωγεῖον, οἱ δὲ κάτοικοι ὑδρεύοντο ἐκ τινῶν φρεάτων, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλείας τῆς Ἀμαλίας πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ διοχετεύσιν ὑδάτος εἶχε ναυαγήσει καὶ πᾶσα πλέον πρὸς τοῦτο σκέψις εἶχεν ἐγκαταλείφθῃ, καὶ τὸ χωρίον, στερούμενον τοῦ πρώτου στοιχείου τῆς ὑπάρξεως, ἤρξατο τελευταῖον ἀπειλούμενον.

Νῦν δὲ ἡ παρούσα δημοτικὴ ἀρχὴ, ἀνευδότης ἐργασθεῖσα, ἀνεκάλυψε κτήματα ὑδροφόρα κάτωθεν τοῦ χωρίου Καματεροῦ, μετέφερε σωρείας σιδηρῶν σωλήνων εἰς τὸ χωρίον Νέα Λίβια καὶ ἤρξατο πρὶ τινος χρόνου ἀφοῦ ἐχωροστάθμισε τὸ ἔδαφος ἀνασκάπτουσα αὐλακὰ εἰς τὸς ποταμὸν ἔντος ὀλίγου κρῆναι δημοσίου θέλουσι στολίσει καὶ τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ εἶδε ρέον ὑδωρ.

Συνεπεῖα δὲ τοῦτου ἐνῷ πρό τινος τὰ τοῦ χωρίου κτήματα ἐπωλοῦντο κατὰ στρέμμα, σήμερον πωλοῦνται κατὰ πῆχυν.

Βεβαίως ἡ μέλλουσα δημοτικὴ ἀρχὴ πολλὰ ἔχει καὶ δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ἀκόμῃ ὡς πρὸς τὸ ὑδραυλικὸν ζήτημα πρέπει νὰ σκεφθῇ ὅπως εἰ δυνατόν διοχετεύσῃ ποταμὸν ὑδάτος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτε ἡ ὄψις τῆς πόλεως ἐντελῶς μεταβληθήσεται.

Ἡ παρούσα ὁμῶς δημοτικὴ ἀρχὴ ἐπραξεν ὅ,τι ἀνθρωπίνως ἦτο δυνατόν καὶ ἐπέβαλλον αἱ κατεπεύγουσαι τοῦ δή-

μου ἀνάγκαι. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἔδαπάνησεν ἱκανὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ ἀπολογισμοὺς ἔδωκε καὶ οἱ ἀπολογισμοὶ ἐνεκρίθησαν. Ἔργα δὲ τοιαῦτα δὲν γίνονται διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων. Ἐὰν δὲ ἄλλως εἶχον τὰ τοῦ Κράτους, βεβαίως τοῦτο ὄφειλε νὰ ἐλθῇ εἰς σπουδαίαν ἐπικυρίαν τῆς πρωτεοῦσιν αὐτοῦ, ἥτις ὑπὸ τσοῦτων πιέζεται ἀναγκῶν. Ἀλλὰ περὶ τοῦτου καθὼς καὶ περὶ ἄλλων τινῶν ζητημάτων σχετικῶν πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς παρούσης δημοτικῆς ἀρχῆς θέλομεν διαλάβει ἐν ἄλλοις ἀρθροῖς.

Φιλόδημος.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Ἐορὰν, 13 Ἰουνίου. Ὁ Σὺ-Σλιμὰν ὑπετάγη ταῖς γαλλικαῖς στρατιωτικαῖς ἀρχαῖς. Συνεπεῖα τῆς ὑποταγῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦτου τῶν ἐπαναστατῶν, ἡ εἰρηνοποίησις τοῦ Νοτίου Ἐορὰν θεωρεῖται ὡς ἐντελής.

Βερολίνον, ἀθημερόν. Ἡ Γερμανικὴ Βουλὴ ἐψήφισε τὴν καταργήσιν τῆς ξένης δικαστικῆς δικαιοδοσίας ἐν Τύνιδι.

Πετροῦπολις, ἀθημερόν. Προσέγγισις ἐπαισθητῆ ἐπραγματεύθη μετὰ τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Τουρκίας, ἀφ' ὅτου ὁ λόρδος Δύφφρεϊν ἐποίησατο τὰ σχετικὰ τῆς εἰσακτέας μεταρρυθμίσεως διαβήματα.

Παρίσιον, ἀθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 423. Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,07. Τουρκικὸν δάνειον 11,25. Ἡνοποιημένον αἰγυπτιακὸν 368,..... Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνο 25.31.

ἐπέσκηψεν εἰσεῖτι. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπισκήψῃ μετὰ τῆλικαύτης μανίας καὶ βιαιότητος, οἶαν δὲν εἶδον ἀπὸ εἰλοσαστίας εἰς τὰ μέρη ταῦτα.

Αὐτοστιγμὴ τοῦ πλοίου τὰ ἐξαρτήματα, ἦτοι ἰστία, κεραταί, τὸ ἀνώτατον τῆς πύρας μέρος, παρεσύρθησαν, τὸ πηδάλιον, οἱ ἰστοὶ τοῦ συνετρίβησαν. Καταληφθὲν αἶφνης ὑπὸ λαίλαπος περιστρέφεται, ἐπεπῆδα ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὑψηλοτέρων κυμάτων ὡς ἐν πορείᾳ περιστροφικῇ. Ἐντὸς τοῦ πλοίου ἡ σκηνὴ ἦν σπαραξικάρδιος· αἱ κραυγαὶ τῶν κραυγαζόντων δὲν ἤκούντο· εἰδῶ θρῆνοι μεμιγμένοι μετὰ τῶν κραυγῶν τρόμου καὶ ἀπελπισίας, ἐκεῖ κατάραι, ἐπιφωνήσεις μεμιγμέναι μετὰ τῶν μανιωδῶν κραυγῶν τῶν ἄλλων. Ἐκρημνίζοντο διὰ τῶν θυρίδων, ἵνα μὴ σαρωθῶσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἡ σύγχυσις ἦν γενικὴ. Ἡ φωνὴ τῶν ἀρχηγῶν συνιστώντων τὴν ἡρεμίαν ἐξηφανίζετο ὑπὸ τῶν συριγμῶν τῆς τρικυμίας. Ἡ θάλασσα ἐτυπτε μανιωδῶς τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου, τοῦ ὁποῦ ἡ τρόπις ἐτριζε μέχρι τοῦ ἀντλου. Οὐδεμίαν ἐδίδετο διαταγὴν, ἐπειδὴ ἦν ἀδύνατον νὰ ἐκτελεσθῇ.

Τὸ πλοῖον ἐγκατελείφθη εἰς τὴν μανίαν τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων, χωρὶς νὰ δυνθῆ ἄλλιστα ν' ἀντιπαλαίσῃ κατ' αὐτῶν. Ἐπεκράτει τέλος ὁ τρόμος εἰς ὅ,τι ὑπῆρχε φρικαλεώτερον.

Ἀμέσως τρομερὸν, τριγμὸς ἠκούσθη ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὁ «Ἀτρόμητος» ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν ὑφάλων. Πάραυτα

ἀνατιναχθεὶς ὑπὸ τρομεροῦ κλύδωνος ἐπανεπέσεν ἐκ νέου ἐπὶ τῶν ὑφάλων. Τὴν φορὰν ταύτην ἐν μέσῳ τοῦ τριγμοῦ τῆς τρόπιος ἐφ' ὅλων τῶν ἀρμῶν ἐγένετο ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ πλοίου οἷον τις ἐκρηγῆς τρομερᾶ. Τετέλεστοι. Ὁ «Ἀτρόμητος» εἶχεν ἀνοιχθῆ καθ' ὅλον τὸ μήκος του. Δεύτερος κλύδων ἰσχυρότερος τοῦ πρώτου ἀντίναξεν αὐτὸν ἀκόμῃ, ἀλλὰ κατεκλίθη λοξῶς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς, ὡς ὁ κλυδωνομάντις οὐ ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ συνθλάται.

Φωναὶ ὡς αἱ τῶν πνιγομένων ἐκραύγασαν : Βυθίζομεθα !

Ἐν ἀκρῆνι δὲ τὸ ὑδωρ κατέκλυσε τὸ σκάφος· ὤρμησαν πρὸς τὰς λέμβους, ἀλλὰ δὲν ἔσχον τὸν καιρὸν ν' ἀποσπᾶσιν αὐτὰς ἐκ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου. Ὁ «Ἀτρόμητος» κατεβυθίσθη καὶ ἐγένετο ἀφαντος ὑπὸ τὰ ἀφρόεντα κύματα. Πρὸς στιγμὴν ἐωράθησαν κεφαλαὶ ἀνορθούμεναι, βραχίονες ταρασσόμενοι, ἐπειτα οὐδέν. Ὁ ὠκεανὸς περιστρέφει τὰ πτώματα, ἅπερ κατεβίβρωσκεν ἐντὸς τοῦ ζοφεροῦ πυθμένος του.

Δύο ναῦται νηρόμενοι, παλαιότες κατὰ τῶν κυμάτων, ἔσχον τὴν ἀπροσδόκητον εὐτυχίαν νὰ συναντήσωσι τὸν σημαντήρα, ὃν δραζάμενοι μετ' ἀπέλπιδος ἐνεργείας κατῶρθωσαν νὰ διασωθῶσι.

Μόλις μετὰ τεσσαράκοντα τέσσαρας ὥρας οἱ δυστυχεῖς ναυαγοὶ ἀνεἰκλύσθησαν ὑπὸ τοῦ πληρώματος ἀγγλικοῦ πλοίου. Ἐξηνητημένοι, ἐξησθετισμένοι, θνήσκοντες ἐκ πείνης καὶ δίψης οἱ δύο δυστυχεῖς δὲν εἶχον πιθανῶς πλέον τῶν δύο ὠρῶν ζωὴν.

(ἰκολουθεῖ)